

Hz.Ahmed'in karakterinde Mevlana Celâlettin-i Rumî'nin sevgisi de dikkatimizi çekmektedir.

O, bütün Müslüman evliyasını candan severdi. Yalnız kalbinde Mevlana'nın yeri bambaşkaydı.

Çocukluğunda bir dereceye kadar Arapça ve Farsça öğrenen Ahmed çocukluğundan itibaren Mevlana'ya yakınlık duymaya başlamıştı. Bu sevgi gün geçtikçe arttı ve hissedilecek dereceye ulaştı.

Hz.Ahmed seksenden fazla eser yazmıştır. Çoğu Urduca olan eserlerinin bir kısmı da Arapça ve Farsça'dır. O, Urdu diliyle yazdığı eserlerinde de sık sık Mevlana'dan şiirler nakleder. Daha sonra "Melfuzat" adıyla neşredilen şifahî konuşmalarında bile Mevlana'nın şiirlerinden sözeder.

Hz.Ahmed'in Mevlana'dan naklettiği birkaç şiiri, tercümesiyle birlikte örnek olarak aşağıya naklediyoruz:

Allah'a ermiş bir kişinin kalbi sıkıntıya düşmedikçe; Allah hiçbir milleti küçük düşürmez.[1]

Ben her toplumdan acı çektim; Hem zenginler hem de fakirlerle beraber oldum.Herkes kendisini benim arkadaşım zannetti; Fakat içimdeki gizli sırları arayıp çıkaramadı.[2]

Benim Mesnevim bu hâle gelmek için çok zaman aldı;Nitekim süt olabilmesi için kana da yıllar gerekir.[3]

Ermiş kişilerin ruhları arasında bir birini çeken bir bağ olur. İşte bu sevgi bağı Hz. Ahmed ile Mevlana'yı birbirine bağlamıştır. Evliya arasındaki sevgi bağını da ancak kalbi temiz olanlar kavrayabilir.

[1] Çeşme-i Marifet; Ruhanî Hazain; C.23; s.202

[2] Hakikat-ül Vahiy; Ruhanî Hazain; c.22; s.59

[3] a.g.e.; s.358